

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 maja 2015 r.

sprawy **W. P.**,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 października 2014 roku,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 10 lipca 2014 roku,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić oskarżyciela prywatnego A. S. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,

3. na podstawie § 19, § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zmianami) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. B. prowadzącego Kancelarię Adwokacką kwotę 442,80 zł, w tym 23 % podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym, za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

W. P. został przez oskarżyciela prywatnego A. S. oskarżony o to, że w dniu 18 września 2012 r. w O. na terenie Rodzinnych Ogródków Działkowych prysnął A.

S. gazem łzawiącym w oczy, powodując u niego obrażenia ciała w postaci zadrażnienia obu gałek ocznych z przekrwieniem i obrzękiem spojówek oraz niewielkim uszkodzeniem rogówki oka lewego, skutkiem czego było naruszenie narządu wzroku trwające nie dłużej niż siedem dni, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r., uniewinnił W. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ustalając, iż oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej, na podstawie art. 25 § 1 k.k.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżyciel prywatny i jego pełnomocnik. Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 28 października 2014 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O. uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od wyroku Sądu Okręgowego w O. kasację na niekorzyść oskarżonego wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, zarzucając w niej rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k., poprzez uznanie, iż Sąd I instancji nie dopuścił się uchybień, oddalając wniosek dowodowy oskarżyciela prywatnego o przesłuchanie w charakterze świadka Z. T., w sytuacji gdy był to istotny dowód, mogący się przyczynić do wyjaśnienia okoliczności sprawy, tj. przebiegu zajścia do jakiego doszło w dniu 18.09.2012 r. pomiędzy oskarżonym W. P. a oskarżycielem prywatnym A. S., w sytuacji, gdy Z. T. mógł być naocznym świadkiem owego zajścia, na co wskazuje notatka urzędowa z dnia 22 kwietnia 2014 r., który to dowód można było przeprowadzić i nie zmierzał on do przedłużenia postępowania;

2. art 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., poprzez brak rzetelnego i wnikliwego rozważenia podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 7 w zw. z 170 § 1 pkt 5 k.p.k. i uznanie, iż Sąd I instancji nie dopuścił się uchybień oddalając wniosek dowodowy oskarżyciela prywatnego o przesłuchanie w charakterze świadka Z. T.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania, a ponadto o zasądzenie kosztów nieopłaconego ani w całości, ani w części wynagrodzenia dla pełnomocnika za sporządzenie i wniesienie niniejszej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zacząć należy od stwierdzenia, że obydwie zarzuty kasacji dotyczą w istocie tej samej kwestii, tj. poprawności sprawowanej przez Sąd Okręgowy kontroli odwoławczej w zakresie oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka Z. T. Wbrew twierdzeniom skarżącego, rozważania Sadu Okręgowego dotyczące kwestionowanej decyzji Sądu I instancji o oddaleniu wniosku dowodowego, spełniają standard rzetelnej kontroli odwoławczej. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku na s. 4 poprawnie wskazał powody, dla których należało zaakceptować decyzję Sądu Rejonowego, w szczególności poprawnie przyjął, że przeprowadzenie dowodu było niemożliwe. Wynikało to jednoznacznie z ustaleń Sądu Rejonowego – właściciel firmy W. ze względów związanych z realiami jej funkcjonowania nie był w stanie wskazać personaliów pracownika, który w dniu zdarzenia był obecny na sąsiedniej działce (k. 436). Zupełnie dowolne są zawarte w kasacji spekulacje skarżącego, że być może sam właściciel, Z. T., był wtedy tam obecny razem z pracownikiem, którego dotyczył wniosek. Po pierwsze, z oświadczenia Z. T. nie wynika, by on sam był tam obecny w czasie zdarzenia, a po drugie, także z wcześniejszych twierdzeń oskarżyciela prywatnego (zob. k. 92, k. 498v) nie wynikało, by na sąsiedniej działce zauważył dwie osoby stawiające altankę. W tym stanie rzeczy wniosek oskarżonego nie mógł być uwzględniony, zwłaszcza że zasadnie został uznany za zmierzający w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania, co znalazło wyraz w uzasadnieniu postanowienia o jego oddaleniu (k. 499). Kontrola Sądu Okręgowego była zaś w tym zakresie rzetelna i wnikliwa, w pełni odpowiadając wymaganiom z art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.